

Sygn. akt VIII C 1994/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) S.A. w Luksemburgu

przeciwko K. W.

o zapłatę 2.746,71 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1994/15

UZASADNIENIE

W dniu 22 kwietnia 2015 roku powód (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu, reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu K. W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.746,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2015 do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z umowy o świadczenie usług telewizyjnych z dnia 29 grudnia 2012 roku zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. W związku z umową pozwany otrzymał do użytkowania kartę kodującą (urządzenie dostępowe) umożliwiającą odbiór sygnału telewizyjnego, którą zgodnie z zawartą umową i regulaminem, zobowiązany był zwrócić po rozwiązaniu umowy. W przypadku braku zwrotu przedmiotowego urządzenia po upływie określonego w umowie terminu oraz rozwiązania zawartej umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta, z przyczyn leżących po stronie abonenta, usługodawca uprawniony był do obciążenia abonenta opłatami specjalnymi w wysokości określonej w umowie i regulaminie. W dniu 30 kwietnia 2013 roku pierwotny wierzyciel rozwiązał umowę abonencką z przyczyn leżących po stronie pozwanego, zaś w dniu 22 grudnia 2014 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu powyższej umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: 519 zł z tytułu nieuregulowanego abonamentu, 300 zł z tytułu opłaty specjalnej za brak zwrotu karty służącej do dekodowania sygnału TV, 299 zł z tytułu opłaty specjalnej za rozwiązanie umowy przed upływem okresu, na jaki została zawarta z przyczyn leżących po stronie abonenta, 1 zł z tytułu opłaty za antenę satelitarną, 900 zł z tytułu opłaty specjalnej odpowiadającej wartości sprzętu przekazanego abonentowi w ramach umowy najmu lub do bezpłatnego korzystania i niezwróconego po zakończeniu umowy, 15 zł z tytułu opłaty za korzystanie z udostępnionego sprzętu, 654,62 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela do dnia cesji wierzytelności oraz 58,09 zł z tytułu odsetek ustawowych naliczonych przez powoda po dniu cesji do dnia wytoczenia powództwa. Pomimo

wezwania do zapłaty pozwany nie spłacił powyższego zadłużenia. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)**

W dniu 28 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi **(postanowienie k. 4v.)**

Na rozprawie w dniu 28 października 2015 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny. **(potwierdzenie odbioru k. 12, k. 13, protokół do wyroku zaocznego k. 14)**

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego K. W. wynikająca z zawartej przez niego z pierwotnym wierzycielem umowy abonenckiej. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, albowiem nie przedłożył żadnych dokumentów (przedmiotowej umowy, umowy przelewu wierzytelności, bądź też wyciągu z takiej umowy, jak również faktur VAT wystawionych przez pierwotnego wierzyciela, a dotyczących opłat abonamentowych oraz opłat specjalnych), z których treści wynikałoby, że pozwany jest dłużnikiem powoda.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w wysokości 2.746,71 zł z odsetkami od daty wskazanej w pozwie w związku z zawartą umową abonencką (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierał i nie jest zadłużony). Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania.

W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed

Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji czynnej powoda istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem. Strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza, że od początku postępowania była ona reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Z powyższych względów, powództwo w przedmiotowej sprawie musiało podlegać oddaleniu, gdyż powód nie udowodnił swojej legitymacji czynnej.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa.

Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości w świetle dokumentów załączonych do pozwu, zwłaszcza, że powód powoływał się na fakt nabycia wierzytelności w drodze przelewu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.